

ΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ εξέχουσα ἐν τῷ διπλωματικῷ κόσμῳ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ἀνηρ διαπρέψας εἰς τὰ ἀνώτατα πολιτικά ἀξιώματα, ὁ κ. **Νικόλαος Μαυροκορδάτος** εἶνε ὁ συγκεντρώσας μετὰ τὸν ἀτυχή πόλεμον τὴν προσοχὴν πάντων ἀπὸ τοῦ Βασιλέως, τοῦ μετὰ τῆς Κυβερνήσεως ἐκλέξαντος αὐτὸν ὡς πρῶτον ἀπεσταλμένον καὶ πληρεξούσιον ὑπουργὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς ὑπογραφήν τῆς ὀριστικῆς συνθήκης μεταξύ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, μέχρη τῶν τελευταίων πολιτῶν, οἵτινες εὐαρέστως ἤκουσαν τὸν διορισμὸν αὐτοῦ.

Ἡ δράσις τοῦ κ. Ν. Μαυροκορδάτου καθ' ὃν χρόνον διετέλεσε πρεσβευτῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν τῇ σπουδαιότητῃ ταύτῃ πρεσβεΐα, ἐξ ἧς ὑψίστα τοῦ ὅλου Ἐθνισμοῦ συμφέροντα ἤρτηνται, ὑπῆρξε τόσῳ φωτεινῇ καὶ ἀπροσμάχητος, ὥστε ἢ εἰς τὰς δεινὰς περιστάσεις εὐρέδεις ἀντι-

προσώπου συγκεντροῦντος καὶ πείραν καὶ ἰκανότητα καὶ εὐγένειαν δὲν παρέδχε καμμίαν δυσκολίαν, διότι τὰ προσόντα ταῦτα συνεκεντροῦντο ἀφειδῶς ἐν τῷ **Ν. Μαυροκορδάτῳ**.

Ἡ διπλωματικὴ αὐτοῦ ἰκανότης διετρανώθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἣ ἀντεπροσώπευσεν ἀξιοπρεπῶς τὸ ἔθνος, ἐπίσπασάμενος πάντων τῶν ἐν Τουρκίᾳ ὑποδούλων ἀδελφῶν ἀμερίστον τὴν εὐγνωμοσύνην.

«Ἡ Ἀνατολὴ εἶνε ἡ φαιστέιον».

Ἡ ἐκφρασις δὲν εἶνε νέα. Ἀλλ' ἀκριβῶς διότι ἡ χώρα αὕτη ἐγκυμονεῖ τόσας περιπετείας καὶ ἀποσπᾶ, τόσῳ συχνὰ καὶ ἐξ ὀλοκλήρου, τῆς Εὐρώπης τὴν προσοχὴν, δύναται τις ν' ἀναλογισθῇ τὴν σπουδαιότητα τῆς θέσεως Ἑλλήνος πρεσβευτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ μάλιστα ἐν παραμοναῖς πολέμου, ὅτε ὁ κ. Μαυροκορδάτος ἀντεπροσώπευεν ἐν τῇ ὁμόρῳ χώρα τὸν βασιλέα τῶν Ἑλλήνων.

Δὲν ὑπῆρξεν ἄμοιρος περιπλοκῶν ἢ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀντιπροσωπεΐα τῆς Ἑλλάδος. Μυρία ζητήματα ἀπαιτοῦντα λεπτοτάτην ἀντίληψιν ἀνεψύσαν, ἐχρειάζετο δὲ ἐκάστοτε ἄκρα δεξιότης καὶ περινοια καὶ σοφροσύνη πρὸς διεξαγωγὴν τῆς ὑπηρεσίας. Ὁ κ. Μαυροκορδάτος ἀνεδείχθη εὐμοιρῶν καὶ δραστηριότητος καὶ γνώσεως τῶν ἀνατολικῶν γεγονότων καὶ προσοφειᾶς καὶ φιλοπατρίας καὶ συμβιβαστικοῦ πνεύματος καὶ αἰσθήματος, ὅπως διεκδικῆ τὸ γόντρον τοῦ Ἑλληνικοῦ ὄνοματος.

Καὶ δι' αὐτὸ ἐπὶ ὀκτῶ ὄλα ἔτη αἱ Ἑλλ. κυβερνήσεις παρήλθον πρὸ αὐτοῦ χωρὶς νὰ διανοηθοῦν νὰ τὸν ἀντικαταστήσουν.

Ἡ τοιαύτη ἀκριβῶς δράσις τοῦ κ. **Μαυροκορδάτου** προεκάλεσε, καίτοι ἀπουσίαζεν ἐξ Ἀθηνῶν, τὸν διορισμὸν του εἰς τὸ σπουδαιότατον ἀξίωμα τοῦ ἐκτάκτου ἀπεσταλμένου, καὶ δὲν ὑπῆρξεν εἰς, εἴτε τῇ δημοσιογραφίᾳ, εἴτε καὶ κατ' ἰδίαν, ὅστις νὰ μὴ ἐπεκρότησε τὴν τοιαύτην ἐκλογὴν, ἐξασφαλίζουσαν χρυστὴν καὶ εἰλικρινῆ καὶ πεφωτισμένην

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α. ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ

λύσιν τόσῳ δυσχερῶν ζητημάτων, ζωτικῶν διὰ τὸ ἡμέτερον ἠττη-
θὲν κράτος.

Ἦδη δ' ὄντως διεξήγαγεν ἔργον ἄξιον τῆς ἐθνικῆς εὐγνωμοσύ-
νης ὁ κ. Μαυροκορδάτος, ὑπερασπίσας μετὰ προσπαθειῶν εὐτόλμων
τὰ δίκαια τὰ Ἑλληνικά. Νοήμων, ἐν γνώσει καὶ προσώπων καὶ πραγ-
μάτων ἐν Τουρκίᾳ, διαλλακτικὸς, ἐνέπνευσε τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ
ἐν αὐτῷ τῷ Γιλδίξ καὶ παρὰ τοῖς πρεσβευταῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει
τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.

Τοιοῦτος ἀπὸ διπλωματικῆς ἀπόψεως ὁ ἀνὴρ. Ἀλλὰ δὲν ὑπολείπε-
ται καὶ ἄλλων χαρισμάτων. Υἱὸς ὢν ἐργάτου τῆς ἐλευθερίας καὶ προθυ-
πουροῦ ὕστερον καὶ πρεσβευτοῦ, τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξάνδρου

Μαυροκορδάτου, ἐμνήθη ὁ **Νικόλαος Μαυροκορδάτος** ἐν Παρισίοις εἰς τοῦ δικαίου τὰς ἀρχάς, ἀπὸ τοῦ 1859 δὲ εἰργάσθη ἐν ἡλικίᾳ 22 μόλις ἐτῶν ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Βασιλείου, ὑπηρετήσας τὸ πρῶτον ὡς 6' γραμματεὺς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας.

Κατόπιν ἐπολιτεύθη ἐν Ἄνδρῳ, ἦν ἀντεπροσώπευσε τῷ 1862 ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει, μετὰ δεκαετίαν δ' ἐν τῇ Βουλῇ.

Δίς διυθύνεν ὑπὸ τὸν ἀειμνήστον Τρικούπην τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, διετέλεσε δὲ Νομάρχης, Πρόεδρος τοῦ πρὸς Διάδοσιν τῶν Ἑλλ. γραμμάτων συλλόγου, τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρείας κ.τ.λ.

Ἀνεφέραμεν ἐν ταχυτάτῃ χρονολογητικῇ σειρᾷ τὰ ἀξιώματα τοῦ κ. **Μαυροκορδάτου**, ἵνα δευχθῇ οἷα ἡ εὐδοκίμησις τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἔχων καταγωγὴν ἐπιφανῆ, χαρακτῆρα ἀδαμάντινον, μόρφωσιν τελείαν, ἤρεμος καὶ ἀπὸ φύσεως ἀγαθός, μελιχίος, γλυκὺς, ἠχημαλιώτιστε τὰς γενικὰς ἀπανταχοῦ συμπαθείας, τιμῶν καὶ ἐξυψῶν οὕτω τὸ Ἑλλ. ὄνομα ἐν τῇ ξένη, ὅπου καὶ ἂν ὑπηρετήσῃ, καὶ ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Πετρούπολει καὶ ἰδίᾳ ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Εἰς τὸν κ. **Ν. Μαυροκορδάτου** τὸν μετὰ τοῦ τέως Ὑπουργοῦ κ. Διον. Στεφάνου ἐκπροσωποῦντα τὸ ἔθνος ἐν οὕτως δυσχερεῖ περιστάσει, οἷα ἡ ὑπογραφή τῆς ὀριστικῆς εἰρήνης, τῆς ἐπιβληθείσης ὑπὸ τῆς ἀνωτέρας βίας, ἀπέβλεψαν πάντες μετὰ πεποιθήσεως ἐδραίας ὅτι εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὸ ζήτημα δὲν θὰ ὑποστῇ καμμίαν ἐπιβλαβῆ παρέγκυσιν, ἀλλ' ὅτι ἡ Ἑλλάς, καίτοι ὑποστᾶσα ποικίλων ἐναντιοτήτων τῆς τύχης τὴν ἀπνῆ καταδρομῆν, ὑψίσταται καρτερικῶς τῆς ἀτυχίας τάντιποινα, ὡς ἔθνος τοῦ ὁποίου ἡ ἀποστολὴ δὲν λήγει εἰς ἀπλᾶς πολεμικὰς ἀτυχίας, αἵτινες εἶχον βάσιν ἐσωτερικὰς ἀτελείας, ἀλλ' ὡς ἔθνος, εἰς τὸ ὁποῖον αἱ ἀτυχφαὶ θὰ χρησιμεύωσιν ὡς ἀφετηρία νέας ζωῆς, νέων ἰδεῶν, νέας ἐργασίας.

Τ Ο Κ Ρ Υ Φ Ο

Ἐ τὸν ἀσημένιο τῆς καμβᾶ κεντῆ ἢ μαυρομάτα
ἢ κόρη μιὰ καρδιά
Κι' ἀστράφτει τὸ βελόνι τῆς 'ς τὰ δάχτυλα τ' ἀφορτά
'ς τὴν κάθε βελονιά.

✽

Σιμὰ κι' ἀντίκρυ τῆς ἔγῳ μὲ πόνο τῆς διαβάζω
τραγοῦδια ἐρωτικά.
Κι' αὐτὴ τὰ μάτια τῆς κρυφὰ σηκώνει, ὅταν στενάζω,
'ς τὰ λόγια τὰ γλυκά.

✽

Ἀνταποκρίνονται ἢ ματιαὶς 'ς τὴν κάθε κυτταζιά μας
ἀλλ' ἀπ' τοὺς δύο κανεῖς
Δὲν λείπει τὸν πόνο τὸν κρυφὸ ποῦ βόσκει 'ς τὴν καρδιά μας
τὸν πόνο τῆς ψυχῆς.

✽

Ἐξαφνα ἢκεῖνη σ' ἂν ποὺλι πετᾶ 'ς τὴν ἀγκαλιά μου
καὶ πρὶν νὰ τῆς τὸ πῶ.
Ἄκου μοῦ λέγει τὸ κρυφὸ ποῦ ἔγω 'ς τὴν καρδιά μου
«Ψυχὴ μου σ' ἀγαπῶ».

(Ἐν Ζακύνθῳ)

† Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ